

Domslut

- 1) Artikel 3.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier ska tolkas så, att medlemsstaterna är behöriga att fastställa på vilken plats som konsumenten är skyldig att hålla en vara som har köpts i enlighet med ett distansavtal tillgänglig för säljaren, för att denne ska kunna återställa varan till avtalsenlighet med tillämpning av den bestämmelsen. Platsen ska vara sådan att det säkerställs att varan återställs till avtalsenlighet utan kostnad, inom rimlig tid och utan väsentlig olägenhet för konsumenten, med beaktande av varans art och det ändamål för vilket konsumenten behövde varan. I detta avseende är den nationella domstolen skyldig att tolka nationell rätt i överensstämmelse med direktiv 1999/44, och att i förekommande fall ändra fast rättspraxis om denna grundas på en tolkning av nationell rätt som är oförenlig med detta direktivs syften.
- 2) Artikel 3.2–3.4 i direktiv 1999/44 ska tolkas så, att en konsuments rätt att kräva att en vara som har köpts i enlighet med ett distansavtal återställs till avtalsenlighet "utan kostnad" inte innebär att säljaren är skyldig att i förväg betala kostnaderna för transport av varan till säljarens affärsställe för att varan ska kunna återställas till avtalsenlighet, om inte den omständigheten att konsumenten måste lägga ut för dessa kostnader är så betungande att konsumenten väljer att inte göra gällande sina rättigheter, vilket det ankommer på den nationella domstolen att pröva.
- 3) Artikel 3.3 jämförd med artikel 3.5 andra strecksatsen i direktiv 1999/44 ska tolkas på så sätt att en konsument, i en sådan situation som den som är i fråga i det nationella målet, har rätt att häva avtalet på den grunden att felet inte har avhjälpits inom rimlig tid, om konsumenten har upplyst säljaren om att den vara som har köpts i enlighet med ett distansavtal — och vars transport till säljarens affärsställe riskerar att utgöra en väsentlig olägenhet för konsumenten — inte är avtalsenlig och konsumenten har hållit varan tillgänglig för säljaren hemma hos sig för att säljaren ska kunna återställa den till avtalsenlighet, förutsatt att säljaren inte har vidtagit någon lämplig åtgärd för att återställa varan till avtalsenlighet, vilket inbegriper åtgärden att upplysa konsumenten om på vilken plats varan ska hållas tillgänglig för att den ska kunna återställas till avtalsenlighet. I detta avseende ankommer det på den nationella domstolen, genom en tolkning som är förenlig med direktiv 1999/44, att säkerställa konsumentens rätt till hävning av avtalet.

(¹) EUT C 152, 30.4.2018.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 14 maj 2019 (begäran om förhandsavgörande från Audiencia Nacional — Spanien) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) mot Deutsche Bank SAE

(Mål C-55/18) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande — Socialpolitik — Skydd för arbetstagares säkerhet och hälsa — Arbetstidens förläggning — Artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Direktiv 2003/88/EG — Artiklarna 3 och 5 — Dygnsvila och veckovila — Artikel 6 — Begränsning av veckoarbetstiden — Direktiv 89/391/EEG — Arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet — Företagens skyldighet att inrätta ett system för att registrera den dagliga arbetstiden för varje arbetstagare)

(2019/C 255/11)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Nacional

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Svarande: Deutsche Bank SAE

Ytterligare deltagare i rättegången: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Domslut

Artiklarna 3, 5 och 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, jämförda med artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt artikel 4.1, artikel 11.3 och artikel 16.3 i rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet, ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning vilken, enligt den tolkning som ges i nationell rättspraxis, inte innebär att arbetsgivare är skyldiga att inrätta ett system som gör det möjligt att beräkna den dagliga arbetstiden för varje arbetstagare.

(¹) EUT C 152, 30.4.2018.

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 15 maj 2019 — Europeiska kommissionen mot Sabine Tuerck

(Mål C-132/18 P) (¹)

(Överklagande — Personalmål — Pensioner — Överföring av pensionsrättigheter som förvärvats i ett nationellt pensionssystem till Europeiska unionens pensionssystem — Avdrag för värdeökningen mellan dagen för begäran om överföringen och den dag överföringen faktiskt görs)

(2019/C 255/12)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Gattinara, B. Mongin och L. Radu Bouyon)

Övrig part i målet: Sabine Tuerck (ombud: S. Orlandi och T. Martin, avocats)

Domslut

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EUT C 161, 7.5.2018.